

[Knud Damgaard]

hov til fordel for de fås egoistiske og kommercielle interesser. Vort mål vil være at nå sådanne resultater af forhandlingerne, at det understreger vor vilje til at leve op til det princip, at en god bolig i Danmark bør og skal være en menneskeret.

Kirsten Jacobsen (FP):

Noget af det allersidste, den socialdemokratiske ordfører sagde, var, at formålet var, at man skulle skabe en boligpolitik, som sikrede, at man ikke tilsidesatte de manges behov på bekostning af de fås. Vi kan jo se på, hvor man har gjort det i den boligpolitik, der hidtil har været ført. Som det fremgår af den tale, hr. Knud Damgaard selv holdt, har man gjort det sidste ved krampagtigt at fastholde de enorme tilskud til de sociale boligselskaber. De sociale boligselskaber tjener nemlig kun ét formål, nemlig selskabernes fortsatte beståen, og de tilsidesætter de manges behov, dvs. alle lejerne, som skal bo der til huslejer, de ikke kan betale.

Jeg er godt klar over, at den udlægning, jeg giver af teksten, er anderledes end den, hr. Knud Damgaard vil give, men det er i hvert fald helt konkrete og nøgterne kendsgerninger, at jo flere tilskud vi giver til de sociale boligselskaber, jo større bliver de krav, de kommer og stiller i folketinget, og jo større bliver de tilskud, som vi næste gang skal give dem, og jo mere cementeret bliver det byggemonopol, som de har. Hvis alt det så bare gavnede de mennesker, der boede der, så kunne man sige, at der da var opnået noget, men hver eneste gang har de bare fået nogle højere huslejestigninger. Hr. Knud Damgaard har lige heroppefra stået og sagt, at vi må konstatere, at heller ikke i 1977 er de tilskudsordninger, vi har, tilstrækkelige. Vi må altså også ud med redningsaktioner atter i år. I den tid, jeg har været i folketinget, har det nærmest været en kvartalsberetning, vi får herinde i folketinget – nu er det det sociale boligselskab, som skal have, og nu skal vi lave en trojkaløsning for det sociale boligselskab. Og så får man altså nu præseneteret, at selv alle de redningsaktioner har ikke hjulpet noget som helst, vi skal altså ud én gang til.

Jeg tror, folketinget skulle prøve på at sige: hvorfor har vi egentlig så elendig en boligpolitik her i landet? For det tror jeg alle

partier er enige om vi har. Har vi ikke den elendige boligpolitik, fordi vi har grebet sagen forkert an i alt for mange år? Det er noget af det jeg håber vi kan ændre, når vi nu skal afløse det nuværende boligforlig, således at vi kan få det afløst på den eneste rigtige og fornuftige måde, nemlig ved at vi efter alle disse mange års huslejerestriktioner endelig får indført det frie boligmarked. Jeg tror, det er nødvendigt, jeg tror, det virkelig er nødvendigt, at alle gør sig klart, at et nyt boligforlig eller et nyt miniboligforlig løser ingen som helst problemer. Det har vi bevis for fra alle de boligforlig, der er indgået tidligere. Det har bare skubbet problemerne foran, og når man så har syntes, at nu er de altså blevet alt for store, så har man i en eller anden mørk natteime i et eller andet mørkt udvalgsværelse sat sig sammen, og så har man strikket nogle regler sammen, som har klaret de værste problemer lige her og nu. Men ingen af de forlig og ingen af de nødløsninger har skabt en boligpolitik, som er til gavn for dem, der skal bo – ingen af dem.

I 1966 var der et bredt flertal her i folketinget, som vedtog et boligforlig, som over en 8-årig periode som målsætning skulle komme frem til, at man fik et frit boligmarked. Jeg har siddet og læst forhandlingerne fra dengang man vedtog det forlig, og der var én ting, som man kunne konstatere gik igen hos alle partier; det var den enorme glæde og optimisme, som de forskellige ordførere udviste, når de med begejstring fortalte om, at efter denne 8-årige periode så var alle problemerne løst, for nu havde man opfundet et system, som gjorde, at huslejen ville nærme sig den frie lejedannelse. Og når man så kom frem til afslutningen, så ville der ingen problemer være, så ville det være en naturlig overgang til det frie boligmarked.

Tiden viste imidlertid, at da 1966-forliget udløb, så var man ikke kommet dertil. Man var oven i købet kommet længere væk, end da man startede i 1966, fordi den slags overgangsbestemmelser løber fra sig selv, og jo længere periode man lader dem løbe over, jo længere fjerner de sig fra virkeligheden.

På den baggrund skulle man jo tro, at de partier var blevet noget klogere og ville gribe tingene an på en anden måde, da man skulle til at lave et nyt forlig, og der var da også en kort overgang, hvor man hørte, at både det